Ч. 70 Второк 28 марта (10 цьвітня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенам оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Послїдне засїдане со му відкрив п. Маршалок о годині 11-ій перед полуднем. При відчитаню петиций забрав слово посол Вахнянин, щоби піддержати петицию Тухольки в справі заложеня там повітового суду. Посол Скалковский мотивував своє внесене, щоби на будуче склепарям не вільно було продавати солоджених горівок инакше, як лише в замкнених 5-літрових начинях. Тенденция сего внесеня є та, щоби спинити піяньс во, яке ширить ся по склепах і склепиках в малих місточках, де именно робітники тратять весь свій заробіток суботний. Витворила ся навіть в деяких околицях похатна продаж горівок. Обовязком сойму є проте, взяти почин до акциї для спиненя алькоголїзму і заборонити законом надужитя в продажи солоджених напитків. Внесене відослано до правничої комисиї. — Пос. Поточек мотивує своє внесене на сполучене дворів з громадами. Бесїдник підносить сю справу вже четвертий раз в соймі. Нинї падуть всї тягари на громади. По сполуцї можна буде думати о лучшім ладї адміністрацийнім.

Пос. Стояловский пригадує, що реформа громадска тягне ся вже 25 лїт, і вносить, щоби внесене посла Поточка і взагалї справу реформи громадскої передати сталій комисиї. Внесене пос. Поточка відослано до громадскої комисиї.

Посол Сре нявский мотивував своє внесене, щоби урядників і капіталїстів оподаткувати в користь краю, повітів і громад, а то з огляду, що край і громади не в силї вже поносити тягарів, а згадані люди до сих тягарів не причиняють ся. А чейже урядники і капіталїсти користують з всего, що край витворює своїми грішми.

Пос. Окуневский мотивував внесене своє в справі признаня громадам права обмежувати час триваня забав по селах і означувати години, в котрих коршми мають бути замикані. Треба проте розширити закон громадский, именно §. 32. Треба там сказати, що публичні забави мають відбувати ся лише в точно означені дни в роцї, і що війт має право велїти на основі ухвали громадскої замикати шинки о певній годині. Внесене відослано до громадскої комисиї.

Пос. Ґурка мотивовав своє внесене в справі складу і вибору комисий оцїночних для особистих податків. Бесїдник замічає, що контингент сего податку був для Галичини за високо означений, а навіть приніс державному скарбови о 316.000 зр. більше понад прелїмінувану суму. 3000 рекурсів, які увзглядено в минулім роцї, сьвідчить, що в нас уряди податкові виміряють особистий податок за високо. Склад комисий оцїночних невідповідний. Там мають перевагу урядники і люди, що слїпо ідуть за урядниками. Бесїдник хоче, щоби вибори до тих комисий відбували ся під надзором старостств, а не властий скарбових, та щоби в склад комисиї не входили урядники скарбові. Внесене се відослано до податкової комисиї.

Сойм приняв відтак закон на зміну кількох параґрафів статута міста Львова (§§. 85, 89, 90 і 92). По полагодї деяких петиций (м. Бяли і Подґужа) приняв сойм до відомости справоздане комисиї кр. господарства о годівли товару в краю. Годівля плекає ся малим фондом 40.000 зр., хоч третина краю годить ся лише під таку годівлю.

До видїлу щадницї львівскої вибрано на місце уступившого дра Пентака проф. университету дра Абрагама. — До комисиї для виборчої реформи (до сойму) вибрано 18 членів, між ними дра Окуневского. Станиславови признано право побору мостового на Бистрици під Чернївцом, а дворови в Колїнках право побору перевозового на Днїстрі. Сойм приняв справоздане буджетової комисиї з замкненя рахунків фондів самостійних і полагодив ще деякі дрібнїйші справи.

Слїдуюче засїдане нинї.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Російскі зелїзницї в Азиї. — Смерть Османа-паші. — Полуднево-африканьска війна.)

В стирийскім соймі предложив Видїл краєвий проект соймової реформи виборчої, котрий додає до теперішних курий ще курию загальну, що має вибирати 7 послів. В тій куриї признає проект право голосованя кождому, що скінчив 24 лїт житя і бодай від року мешкає в виборчім окрузї. — Сойм шлезкий вже замкнений. Слїдуюча сесия відбуде ся по сьвятах, дня 18 ого цьвітня. — В соймі дальма-

Горе побідникам.

(З французкого — Фридриха Февбра).

I.

Був слотливий ранок, як то впрочім звичайно діє ся в червни, коли запросить ся приятелїв, з гадкою дати їм нагоду перевести приємно лїтний день на селї.

По обідї застав я в комнатї, призначеній для куреня, доктора Ц...., як приглядав ся оком знатока ріжним річам, порозставлюваним в зашкленій шафцї. Особливо его увагу звернула мала дитинна рукавичка, що, мушу признати, дивно виглядала посеред цїлої менажериї неймовірних зьвірят з порцеляпових фабрик в Невер, Руан або Дельфт.

— Що то таке — спитав — і що оно тут робить, розпяте на пожовклім папери посеред твоїх улюблених річий?

Коли побачив, що своїм питанєм заклопотав мене, додав живо:

— Прости, дорогий друже, бачу що мимохіть зробив тобі прикрість.

— Нї — відповів я — але ти мимохіть порушив прикрий спомин, бо та вовняна рукавичка і той кусник паперу мають звязь з досить болючою подією, в котру і мене вмішав случай, а твоє питанє зробило, що мої гадки нагле перенесли ся на сумну минувшість. Але нинї час вже зробив своє, і як хочеш, то цїлком спокійно можу тобі оповісти ту сумну пригоду. Тамті панове вкорочують собі час дожиданя на погоду грою в білярд; ось циґара і крісло. Сїдай, постараю ся скоро оповісти.

Цїкавість доброго доктора була видко дуже розбуджена, бо сейчас згодив ся на моє предложене.

Я положив перед ним на столї ті дві річи, що перед хвилею звернули на себе его увагу, і видячи, що вже вигідно розсів ся, розпочав моє оповідане:

— Було то 1871 року, на другий день по заключеню мира.

Я одержав від мого команданта дозвіл на виїзд кінно з Парижа, щоби міг побачити, що діє ся з тим домом, в котрім маю честь приймати вас нинї.

Нїмецкий ґенерал, що стояв в Фонтеней-су-Боа, підписав мій дозвіл і визначив менї далеку дорогу до мого дому.

Я мав тяжкого коня, і мимо острог і тростинки, вже день кінчив ся, коли я опинив ся на високій рівнинї Ноазі-ле-Гран і побачив, піднісши ся в стременах, комини моєї віллї.

То вже було для мене малою потіхою.

Переїзджаючи селом, дізнавсь я, що в моїм домі мешкає молодий офіцир, Віртемберженць, що саме вилїчив ся з рани в нозї.

Фіртки стерегло двох вояків, і коли я зіскочив з коня і хотів увійти на сходи, що вели до віллї, вартові наставили до мене баґнети.

Менї впало в око одно. Всї огороди сусїдних домів були повні вояків, що пили вино і курили циґара; тут не видко було нїкого крім варти.

Коли вкінци мій огородник витолкував їм якимсь для мене незрозум.лим язиком, що я властитель дому, оба вояки впустили мене до дому, де стрітила мене велика несподіванка.

Вся обстава зникла, і здавало ся, що в тім домі нїколи нїхто не мешкав.

Я остовпів глядячи на ту руїну, а коли я на легкий бренькіт острог відвернув голову, побачив перед собою офіцира.

— Пан Февбр? — спитав спокійним голосом, не зраджуючи нїчим нїмецкого виговору.

— Так пане.

— Розумію як вам прикро дивити ся на руїну в тім домі; але ви приїздите з Парижа, мусите бути утомлені, позвольте менї, що прийму вас обідом?

— Дякую — відповів я — не потребую нїчого.

— Позвольте менї бодай приказати, аби займили ся вашим конем і постелили вам ліжко в моїй комнатї, бо лиш она одна трохи тепла.

І не ждучи на мою відповідь, поклонив ся вічливо і вийшов з комнати.

тиньскім вела ся в суботу дискусия буджетова. Хорватскі посли виступили против правительства за уживанє нїмецкого язика в урядах, і домагали ся заведеня у внутрішнім урядованю язика хорватского. В обороні правительства промавляв правительственний комісар Нарделлї.

З Нового Йорку доносять до Frankfurter Ztg., що після наспівших там вістий зажадала Росия від Хіни нових концесий на будову зелїзниць, а іменно з Люган до Гананфі і з Калгану до Пекина. Рівнож домагає ся Росия, аби їй признано відмовлену Анґлійцям концесию на будову одної зелїзницї в середній Хінї. — Переговори турецко російскі в справі зелїзниць в Малій Азиї вже покінчені. Росия одержала право першеньства на будову всїх зелїзниць довкола Чорного моря. Ма случай коли би Туреччина сама хотїла там зелїзницї будувати, а потребувала гроший, то Росия має їй дати позичку.

В Константинополи помер оногди славний з російско-турецкої війни Осман паша, геройский оборонець Плевна. З причини єго смерти надіслав цісар Вільгельм до султана кондоленцийну депешу. Всї амбасадори чужих держав складали кондоленциї родинї помершого.

Бури потерпіли в послїдних днях велику страту. Іменно коло міста Бошгоф окружили анґлійскі войска малий віддїл Бурів і по короткій борбі взяли єго в полон. В борбі крім 7 Бурів погиб начальник бурского ґенерального штабу, звістний орґанїзатор їх артилєриї, полковник Вільбоа-Морейль. Таким чином Бури втратили вже всїх трех своїх дотеперішних начальних вождів: Кронї'єго що сидить в анґлійскій неволи, Жуберта і Вільбоа. На їх місце вступили самі нові люди, між котрими визначують ся найбільше Бота, Шальк-Бурґер і Олївіє. Того самого дня, коли погиб Вільбоа, потерпіли Анґлійцї в иншім місци, під Реддерсбурґом, на полудне від Блюмфонтен діймаючу поразку. Цїлий віддїл, зложений з пятьох компаний піхоти, дістав ся в руки ген. Олївіє.

Новинки.

Львів дня 9-го цьвітня 1900.

— Самостійна руска ґімназия в Коломиї. П. Міністер віроісповідань і просьвіти рескриптом з дня 9-го марта 1900 до ч. 34.055 зарядив, щоби істнуючі при ц. к. ґімназиї в Коломиї рівнорядні кляси рускі були відділені з початком року шкільного 1900/1 від головного заведеня і щоби утворено з них самостійну ц. к. ґімназию з руским язиком викладовим.

— З Буковини. В недїлю, дня 1-го н. ст. цьвітня 1900 р. відбули ся звичайні загальні збори товариства „Руский Народний Дім“ в Чернівцях при надзвичайно численній участи. Голова товариства, радник суду Володимир Ясеницкий відкрив збори короткою промовою, по чім вибрано проводирем зборів Вол. Ясеницкого, а секретарями: дра Теодора Галїпа і академика Льва Когута. Зі справозданя, відчитаного дром Галїпом, виймаємо головні дати. Товариство виказує значний зріст своїх членів: до 141 членів прибуло 70 нових, т. є. 50%. З тих новоступивших є 64 члени основателї, а 6 дійстних членів, так, що тепер товариство має 196 основателїв а 15 дійстних членів. Справа будови поверха на власнім домі та справа бурси — то були найголовнїйші предмети дїяльности видїлу. Що до прочих задач визначених статутом, то „Р. Н. Д.“ як давнїйше так і в минувшім роцї приміщував в себе прочі тутешні национальні товариства, удержував з ними спільну читальню, містив у себе руску друкарню і редакцию двох часописий за умеркованою цїною і на послїдок пособляв всяким лїтературним та товариским сходинам і зборам через безплатне відступленє комнат товариства.

— Месть силача. Сими днями їхав трамваєм у Відни один з тамошних силачів, що показують там за гроші свою силу, з своєю молодою і хорошою жінкою. Віз був повен людий і годї було де помістити ся; ледви що жінка силача могла знайти місце у возї, а сам силач станув собі на переді. Аж видить крізь вікно воза, як якийсь, постарший вже панок зачипає на добре залицяти ся до єго жінки. Жінка відвернула ся і глипнула на чоловіка, як би просила єго, щоби він прийшов їй на поміч, але чоловік лиш усьміхнув ся і моргнув на жінку; она зрозуміла і усьміхнула ся також. Постаршому панкови у возї аж веселїйше стало опісля, бо дама побіч него, очевидно була рада з єго залицянки і непротивилась єму. Так доїхав він щасливий і урадований, що познакомив ся з хорошою дамою, аж до місця, де мусїв висїдати. Тут ще подав дамі руку і шепнув їй до уха адресу poste restante. Коли хотїв злазити з воза, зробило ся єму трохи маркотно, коли якийсь величезний паниско заступив єму дорогу і весело усьміхнений натавив єму руку та сказав, що і він рад би устиснути руку дуже добре знакомого своєї жінки. Панок рад нерад подав руку а силач так єї стиснув, що бідному залицяйкови аж сльози станули в очах і він став верещати на цїле горло, на посьміховище всїх, що були сьвідками сеї сцени і знали о що розходить ся.

— Новий рай на земли задумує зробити якийсь Американець, богатий фермер Дегерб в Монтанї в Сполучених Державах північної Америки. Він має там дуже красну посілість, при споді горба, попід котрий пливе річка, отже постановив зробити тут зовсїм після опису в біблії рай та напустити там всїляких зьвірят, лиш розуміє ся, не диких. Сам буде Адамом в тім раю, а тепер ще лиш не стає єму хорошої білявої Еви котра би тому раєви надавала найбільшого чару. Він помістив отже у всїх американьских ґазетах слїдуючу оповістку: „Пошукує ся молодої християньскої дівчини, лагідного характеру, котрій би було на імя Ева, а котра хотїла би віддати ся за нового Адама, що жиє в земскім раю. Зволять длятого зголосити ся лиш такі дами, котрі охрещені на імя Ева“. — Ну, у нас в Галичинї знайшлась би неодна Євка, та в тім біда, що ледви чи яка годилась би до раю.

— Повінь. В західних сторонах нашої монархії настала повінь. Так доносять з Відня, що річка Віденка прибула та позаливала пивницї в Ст. Вайт; шини зелїзницї міскої стоять під водою а рух трамвайний треба було застановити. Ріка Швехат прибула також а вода стоїть на 2 м. висше як звичайно. Вода заєдно ще прибуває. З Еденбурґа на Угорщинї доносять, що в наслїдок дощів прибула ріка Репче та позаливала поля і сїножата. Вода заєдно прибуває. В Пулендорфі стоїть вода на улицях і дійшла аж до будинку де містить ся староство. В Еденбурзї позаливала вода пивницї. — З Ню-Йорку доносять, що в наслїдок хмаролому стоїть цїлий середний Тексас під водою. Повінь зобрала міст на зелїзници в наслїдок чого цїлий поспішний поїзд упав до ріки і згинуло богато людий.

— Осман Нурі Паша Ґазі. Дня 5 с. м. помер в Константинополи славний колись турецкий ґенерал, Осман Нурі Паша, котрому честь віддавали навіть єго воєнні противники Росияни. Було то підчас російско-турецкої війни, коли Осман Паша з малою лиш армією бо з

II.

Так як я надіяв ся, один з сусідів запросив мене до себе на обід, а страви які там подавано, були для мене виголодженого довгою облогою Парижа чимсь незвичайним.

Кілько то я побачив давно невиданих річий: сьвіже масло, дріб, сир і Бог знає що ще!

Я висказав своє здивованє батькови Фолей, мому господареви, котрий сказав менї, що в часї облоги Парижа, їм, щасливійшим від нас нічого не хибувало.

Один з селян додав цїлком спокійно: „Ви позбавлені всїх найконечнїйших потреб до житя менше там терпіли від нас; бо ми страшено боліли над тим, що вам недоставало всього того, чого ми мали аж надто“.

Перед виїздом хотїв я чогось довідати ся о теперішнім мешканци віллї, але на моє велике здивованє, по перших словах, які я сказав, залягла глубока тишина і всї гостї немов би онїміли.

Однако коли я не переставав напирати, батько Фолей, кинувши оком на сходи і замкнувши обережно двері, сїв на своїм місци при столї і сказав менї півголосом, що той молодий офіцир визначував ся незвичайною добротою для всїх та що всї: і люди в селї і єго вояки дуже єго шанували і любили... Однако єго жде сумний конець, бо перед кількома днями, велїв — як говорено — застановити огонь против француских ворохобників і не гонив за ними та улекшив утечу їх провідникови, котрого пруські вояки зловили... Саме в отсих днях — кінчив старий селянин — мав ставати перед воєнним судом.

Коло десятої години попращав я мого господаря і вернув до дому. Двері отворив менї огородник. Фіртка була замкнена, варти не було.

Я кинув ся як раз на ліжко приготоване для мене з порученя офіцира, коли мою увагу звернув відгомін кроків ходячих по подвірю людий. Я почав прислухувати ся і серед нічної тишини почув бренкіт остроґ і шабель. Той гомін доносив ся з подвіря і наповняв цїлий дім.

Вкінци всьо утихло і я побачив, як поволи отворили ся двері і увійшов осторожно офіцир.

Скинувши з себе плащ і впевнивши ся, що я сплю, поправив вигасаючий на коминку огонь.

При сьвітлї огня міг я добре приглянути ся тому ледве трийцятьлїтному мужчинї з блїдим з утоми а може з болю лицем, на котрім виявляла ся незвичайна лагідність а разом і смертельний смуток.

Кілька разів витягав з під сорочки на грудях якусь річ, котрої я не міг розріжнити, а котра — як здавало ся — займала цїлу єго увагу.

Послїдний раз цїлував єї довго і я бачив як обтирав сльози.

А коли я почув роздаючий ся знов на дворі правильний хід варти, офіцир приступив до вікна і приглядав ся в розсїяню густим, чорним хмарам, що гнали гонені вихром з шаленою скоростию.

Чуючи, що мене переймає холод, я встав і наблизив ся до коминка.

— Як не можете спати, то поговорім трохи, коли не маєте нічого против того.

На щастє ми говорили о війнї.

То що я почув тої нещастної ночи, було таке страшне, що я волїв би забути....

При сьвітлї жару, глядів я на того чоловіка, не сьміючи розуміти того, що менї говорив; мої уста зеленїли, але серце било сильно і скоро і я чув, що очи заходять менї сльозами.

Поволи з утоми я уснув, але мій сон був неспокійний.

Коли я перший раз пробудив ся від сьвітла, що на мене падало, здавалось менї, що офіцир пише.

Другий раз, переходячи з крісла на моє ліжко, побачив я то само: все ще писав.

III.

Над раном почув я, як він видавав воякови прикази.

— Сїдлають вашого коня — сказав до мене. Пізнїйше, коли впевнив ся, що нїхто не може єго чути, приступив до мене і відозвав ся голосом, в котрім силував ся укрити зворушенє:

— Заки розстанемо ся, зволїть приймити мою карту. Я Н... з під Штутґарду. Науки покінчив я в Парижи і оженив ся з Францускою, з котрою мав дочку.... Вихованє матери зробило в неї Француску цїлою душею. Я інжинер і саме мав виїздити на Всхід як управитель великого підприємства, коли війна перешкодила всїм моїм намірам. З хвилею заключеня мира треба буде вертати до дому.... і тут

10.000 турецкого войска заступив російскій армії дорогу під Плевною і тут спинив єї та держав через несповна пять місяців. З Плевни, що була містом зовсім отвертим, зробив він був до кількох неділь так сильну кріпость, що войска російскі не могли єї ніяк взяти. Він стягнув був ще до себе вислану поміч і зібравши так в Плевні до 45.000 войска відпирав успішно всі атаки неприятеля та кілька разів побив добре Росиян і сполучених з ними Румунів. Аж завізвано російского ґенерала Тотлебена, під котрого командою розпочала ся облога Плевни як би якої правдивої кріпости. Тогди Осман-паша, не маючи вже ні провіянту, ні муніциї, рішив ся перебити ся крізь войско неприятеля. Та хто знає, чи то би не було удало ся єму, як би не розділив був своїх сил і не вислав часть войска, котра мала крити втечу магометан з Плевни. Підчас випаду з Плевни, ранений в ногу, дістав ся Осман в російску неволю. Коли єго пущено на волю, султан надав єму титул ґазі („побідитель") і зробив міністром війни. В послідних часах був Осман-Нурі-Паша-Ґазі маршалком двору.

— **Помер** о. Василь Чернецкий парох Сілця белского, дня 5 с. м. в 62-ім році житя. Покійний належав до діяльнійших руских патріотів і щиро трудив ся в народній службі. Був ревним сьвященником і добрим проповідником, заснував кількадесять читалень і визначав ся як писатель будучи автором кільканайцятьох цікавих моноґрафій. Похорон відбув ся дня 7 цьвітня.

Телеґрами.

Відень 9 цьвітня. Вчера відбула ся послідна міністерияльна конференция над спільним буджетом, по котрій міністри угорскі вернули до Будапешту. Відтак відбула ся нарада міністрів австрийских, в котрій взяли участь всі міністри під проводом дра Кербера.

Льондон 9 цьвітня. Льорд Робертс доносить з Блюмфонтену: Страти Анґлійців коло Реддерсбурґа слідуючі: 2 офіцирів і 8 вояків убитих, 2 офіцирів і 33 вояків ранених, а 8 офіцирів і всі прочі вояки попали в полон

Сили ворога мали виносити 3200 людий і 5 пушок. Анґлійский відділ складав ся з 167 стрільців і 424 піхотинців, разом з 591 людий.

Льондон 9 цьвітня. Бюро Райтера доносить з Бетані: Ті пять компаній, що дістали ся до неволі, були несподівано окружені в дорозі до Деветсдорфу. Анґлійці не мали ніяких пушок. Бури грозять Анґлійцям від полудня.

Капштадт 9 цьвітня. З Сімонставн утікло 14 Бурів.

Льондон 9 цьвітня. До бюра Райтера доносять з Сімонставн, що в ночи з 6 на 7 с. м. утікло знов 30 Бурів. З них 3 вскорі зловлено.

Преторія 9 цьвітня. Доносять з Блюмфонтен, що Анґлійці в оногдашній борбі втратили 11 пушок і 2 ваґони з муніциєю.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

як раз коє положенє стає страшним. Чи то можливе, щоби та що плаче за побідженим, а лихословить побідникам, могла забути, що рука яку до неї простягає муж, борола ся з єї приятелями а може з єї свояками?...

Чи і коли побачу знов ті улюблені єства? — говорив дальше, коли я вже взяв єго карту — нічого не знаю і я чув би ся дуже щасливим, колиб ви були ласкаві віддати той лист одному з ваших земляків, що може памятаючи на наші давні зносини, схоче поділити ся вістями з моєю женою. Будете могли легко найти того посередника, бо єго імя голосне.

Я кинув оком на подану мені офіциром куверту і вичитав на ній: „До пана Жана Делягарда, члена Інститута".

— Жан Делягард — відповів я — алеж то дуже добрий знакомий! Впрочім хто не знає славного маляря, котрому завдячуємо тілько знаменитих портретів?... Атже то він кілька днів перед заключенем перемиря доводив славним відділом францускил ворохобників звербованих з посеред єго учеників і майже чудом спас ся з рук німецких вояків, що єго вже полонили.

— Той сам! — сказав офіцир. — Буду вам дуже вдячний, коли не відмовите моїй просьбі. Мені розходить ся о незвичайно важні річи, що не мають нічого спільного з політикою і війною, впевняю вас словом чести.

Замість відповіди всунув я лист до кишені укритої під підшивкою плаща.

(Конець буде).

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-європ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольго, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґз
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходять		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольго, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Вюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок" — А. Мечника „Ованес Огана" — К. Лясковского „Зужитий" — Ст. Аріеля „Улуди"

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевняє їй практичну хосенність стверджекої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперерывного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маємо запевнені працї: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	**Севера**
повість п. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....	Леґенда.

Условія передплати разом з преміею:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).